A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2021. október 14.*

„Fellebbezés – Közszolgálat – Fegyelmi eljárás – Az Európai Unió tisztviselőinek személyzeti szabályzata – A IX. melléklet 3. cikke – Az igazgatási vizsgálatok és fegyelmi eljárások lefolytatására vonatkozó általános végrehajtási rendelkezések meghatározásáról szóló C(2004) 1588 bizottsági határozat – A 4. cikk (4) bekezdése – Igazgatási vizsgálat – Az érintett tisztviselő meghallgatása – A Bizottság Vizsgálati és Fegyelmi Hivatala (IDOC) számára e meghallgatás lefolytatására adott meghatalmazás – Védelemhez való jog – Meghallgatáshoz való jog”

A C-583/19 P. sz. ügyben,

Belén Bernaldo de Quirós (lakóhelye: Brüsszel [Belgium], képviseli: M. Casado García-Hirschfeld avocate)

fellebbezőnek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2019. július 30-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Bizottság** (képviselik: B. Mongin és A.-C. Simon, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: A. Arabadjiev, az első tanács elnöke, a második tanács elnökeként eljárva, I. Ziemele, T. von Danwitz, P. G. Xuereb és A. Kumin (előadó) bírák,

főtanácsnok: P. Pikamäe,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

* Az eljárás nyelve: francia.

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezésében Belén Bernaldo de Quirós az Európai Unió Törvényszéke 2019. június 5-i Bernaldo de Quirós kontra Bizottság ítéletének (T-273/18, nem tették közzé, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2019:371) hatályon kívül helyezését kéri, amelyben a Törvényszék elutasította egyrészt a fellebbező által az Európai Bizottság 2017. július 6-i, a fellebbezővel szemben megrovást kiszabó határozatának (a továbbiakban: vitatott határozat) megsemmisítése, valamint szükség esetén a fellebbezőnek a vitatott határozattal szemben benyújtott panaszát elutasító 2018. január 31-i határozat megsemmisítése iránt, másrészt az ezen határozatokkal állítólagosan okozott kár megtérítése iránt benyújtott keresetet.

Jogi háttér

Az Európai Unió tisztviselőinek személyzeti szabályzata

2 Az Európai Unió tisztviselői személyzeti szabályzatának a jogvita idején hatályos változata (a továbbiakban: személyzeti szabályzat) 12. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A tisztviselő tartózkodik minden olyan cselekménytől vagy magatartástól, amely rossz fényt vethet a beosztására.”

3 A személyzeti szabályzat 86. cikke szerint:

„(1) Azon tisztviselő vagy volt tisztviselő, aki az e személyzeti szabályzat szerinti kötelezettségeit szándékosan vagy gondatlanságból megsérti, fegyelmi intézkedéssel sújtható.

(2) Amennyiben a kinevezésre jogosult hatóság vagy az [Európai Csalás Elleni Hivatal] az (1) cikk [helyesen: (1) bekezdés] értelmében vett mulasztás bizonyítékáról szerez tudomást, igazgatási vizsgálatot indíthat annak igazolására, hogy az említett mulasztás valóban megtörtént.

(3) A fegyelmi szabályokat, eljárásokat és intézkedéseket, valamint az igazgatási vizsgálatokra vonatkozó szabályokat és eljárásokat a IX. melléklet állapítja meg.”

4 A személyzeti szabályzat IX. melléklete 1. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Minden olyan esetben, amikor az [Európai Csalás Elleni Hivatal (OLAF)] vizsgálata egy intézmény tisztviselője vagy volt tisztviselője személyes érintettségének lehetőségét tárja fel, az említett személyt sürgősen tájékoztatni kell, feltéve, hogy ez a vizsgálat szempontjából nem hátrányos. Egy tisztviselőt név szerint megemlítő következtetéseket semmiképpen nem lehet levonni, ha a vizsgálat anélkül zárult le, hogy a tisztviselőnek lehetőséget biztosítottak volna a rá vonatkozó tényekkel kapcsolatban észrevételei megtételére. A következtetésekben hivatkozni kell ezekre az észrevételekre.”

5 E melléklet 2. cikke értelmében:

„(1) A kinevezésre jogosult hatóság által végzett más közigazgatási vizsgálatokra – a szükséges változtatásokkal – az e melléklet 1. cikkében meghatározott szabályokat kell alkalmazni.

(2) A kinevezésre jogosult hatóság a vizsgálat lezárásakor tájékoztatja az érintett személyt, és közli vele a vizsgálati jelentés következtetéseit, valamint – kérésre, és a harmadik felek jogos érdekeinek védelmére is figyelemmel – az ellene felhozott állításokhoz közvetlenül kapcsolódó dokumentumokat.

(3) Az egyes intézmények kinevezésre jogosult hatóságai a személyzeti szabályzat 110. cikkével összhangban végrehajtási rendelkezéseket fogadnak el e cikk alkalmazására."

6 Az említett melléklet 3. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Azt követően, hogy az érintett tisztviselőt értesítették az aktákban lévő valamennyi bizonyítékról, valamint az érintett tisztviselő meghallgatása után, a kinevezésre jogosult hatóság a vizsgálati jelentés alapján a következőképpen járhat el:

a) úgy határozhat, hogy nem indít eljárást a tisztviselő ellen; ez esetben a tisztviselőt ennek megfelelően írásban tájékoztatják; vagy

b) úgy határozhat, hogy a kötelességszegés vagy annak gyanúja ellenére nem indít eljárást, és megfelelő esetben figyelmeztetést intéz a tisztviselőhöz; vagy

c) a személyzeti szabályzat 86. cikkének értelmében vett kötelességszegés eseteiben:
   i. úgy határozhat, hogy megindítja az e melléklet 4. szakaszában előírt fegyelmi eljárást, vagy
   ii. úgy határozhat, hogy a fegyelmi tanács előtt indít fegyelmi eljárást."

7 Ugyanezen melléklet 22. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„A tisztviselő meghallgatását követően a kinevezésre jogosult hatóság a tanács véleményének kézhezvételétől számított két hónapon belül az e melléklet 9. és 10. cikkében előírtak szerint határozatot hoz. A határozatot indokolni kell."

A 2004. évi általános végrehajtási rendelkezések

8 A személyzeti szabályzat IX. melléklete 2. cikkének (3) bekezdése alapján a Bizottság 2004. április 28-án elfogadta az igazgatási vizsgálatok és fegyelmi eljárások lefolytatására vonatkozó általános végrehajtási rendelkezések meghatározásáról szóló, 2004. április 28-i C(2004) 1588 bizottsági határozatot, amelyet a *Közigazgatási Tájékoztató* 2004. június 30-i 86-2004. számában tettek közzé (a továbbiakban: 2004. évi általános végrehajtási rendelkezések).

9 A 2004. évi általános végrehajtási rendelkezéseknek a Bizottság Vizsgálati és Fegyelmi Hivatala (IDOC) hatás- és feladatkörére vonatkozó 2. cikkének (1) és (3) bekezdése a következőket írja elő:

„(1) Az igazgatási vizsgálatokat az IDOC folytatja le. A jelen rendelkezések értelmében »igazgatási vizsgálatok« alatt az olyan tevékenységet kell érteni, amelyet az azzal megbízott tisztviselő végez a tények feltárása és adott esetben annak megállapítása érdekében, hogy a Bizottság tisztviselője követett-e el kötelezettségszegést. […]

(3) Az IDOC folytatja le a fegyelmi eljárásokat a kinevezésre jogosult hatóság számára."

10 A 2004. évi általános végrehajtási rendelkezéseknek „Az igazgatási vizsgálati jogkör gyakorlására vonatkozó szabályok” című 3. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Az IDOC vezetője és többi tagja független módon gyakorolja az igazgatási vizsgálati jogkörét. E jogkörök gyakorlása során tehát nem kérnek, és nem kapnak utasításokat. Jogosultak az iratok beszerzésére, a személyzeti szabályzat hatálya alá tartozó bármely személytől információ kérésére, valamint helyszíni ellenőrzések elvégzésére.

(2) Az igazgatási vizsgálatokat alapos, a terhelő és mentő bizonyítékokra is kiterjedően, valamint az ügy körülményeinek és összetettségének megfelelő ideig kell lefolytatni.

(3) Az IDOC más tisztviselőket vagy szakszolgálatokat is igénybe vehet.”

11 A 2004. évi általános végrehajtási rendelkezéseknek „Az igazgatási vizsgálatok megindítása és lefolytatása” című 4. cikke szerint:

„(1) Az igazgatási vizsgálatot saját kezdeményezésre, vagy egy főigazgató és egy egységvezető kérésére a személyzeti és igazgatási főigazgató a főtitkárral egyetértésben indítja meg.

[…]

(3) Az igazgatási vizsgálat megindításáról szóló határozat kijelöli az IDOC igazgatóját vagy más tisztviselőt a vizsgálatért felelős tisztviselőnek, meghatározza a vizsgálat tárgyát és terjedelmét, és a vizsgálattal megbízott tisztviselőket arra kötelezi, hogy az e tárgyban fennálló felelősséget a konkrét tények és körülmények alapján, illetve adott esetben [a vizsgálat által] érintett tisztviselők egyéni felelősségére tekintettel határozzák meg.

(4) Amennyiben az igazgatási vizsgálat egy tisztviselő személyes érintettségének lehetőségét tárja fel, az érintett személyt erről haladéktalanul értesítik, feltéve hogy ez nem érinti hátrányosan a vizsgálatot. Egy tisztviselőt név szerint megemlítő következtetéseket semmiképpen nem lehet levonni, ha a vizsgálat anélkül zárult le, hogy a tisztviselőnek lehetőséget biztosítottak volna a rá vonatkozó összes ténnyel kapcsolatban észrevételei megtételére. A következtetésekben hivatkozni kell ezekre az észrevételekre. […]

(5) Az IDOC vizsgálati jelentést nyújt be a személyzeti és igazgatási főigazgatóhoz […]. A jelentés ismerteti a szóban forgó tényeket és körülményeket; megállapítja, hogy a helyzetre alkalmazandó szabályokat és eljárásokat tiszteletben tartották-e, és a súlyosító vagy enyhítő körülmények figyelembevételével meghatározza az esetlegesen fennálló egyéni felelősséget. A jelentéshez csatolni kell valamennyi releváns irat, valamint a meghallgatásról készült jegyzőkönyv másolatát.

(6) A személyzeti és igazgatási főigazgató a vizsgálat lezárásakor tájékoztatja [az érintett tisztviselőt], és közli vele a vizsgálati jelentés következtetéseit, valamint – kérésre, és a harmadik felek jogos érdekeinek védelmére is figyelemmel – az ellene felhozott állításokhoz közvetlenül kapcsolódó dokumentumokat.

(7) Az OLAF vizsgálati jelentésének kézhezvételét követően a személyzeti és igazgatási főigazgató szükség esetén kérheti az OLAF-ot, hogy egészítse ki a jelentést, vagy úgy dönthet, hogy maga indít igazgatási vizsgálatot, fegyelmi eljárást indít, vagy pedig fegyelmi intézkedés nélkül lezárja az aktát.”

12 A 2004. évi általános végrehajtási rendelkezéseknek „A személyzeti szabályzat IX. mellékletének 3. cikke szerinti meghallgatás” című 5. cikke a következőket tartalmazza:

„(1) A személyzeti szabályzat IX. mellékletének 3. cikke alapján meghallgatott tisztviselő a meghallgatásáról készült jegyzőkönyvet a kézhezvételétől számított 15 [naptári] napon belül aláírja, illetve megküldi észrevételeit és/vagy megjegyzéseit. Ha e határidőn belül nem érkezik válasz, a vis maior eseteit kivéve, a jegyzőkönyvet jóváhagyottnak kell tekinteni.

(2) Ha a kinevezésre jogosult hatóságnak vagy az általa e célból megbízott személynek a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 3. cikke szerinti meghallgatást követően bizonyos személyekkel megbeszélést kell folytatnia, az érintett tisztviselő, kérésére, megkapja a megbeszélésekről készült aláírt jegyzőkönyvek másolatát, feltéve hogy az ott említett tények közvetlenül összefüggnek a tisztviselővel szemben megfogalmazott előzetes állításokkal.”

A jogvita előzményei

13 A jogvita előzményeit a megtámadott ítélet 1–13. pontja tartalmazza, és a jelen eljárás szempontjából azok a következőképpen foglalhatók össze.

14 A fellebbezőt, B. Bernaldo de Quiróst 1987. január 1-jén vették fel tisztviselőnek a Bizottsághoz. Először a „Többnyelvűség” egység vezetője lett, majd 2013. január 1-jén az Oktatási és Kulturális Főigazgatóság (jelenleg: Oktatásügyi, Ifjúságpolitikai, Sportügyi és Kulturális Főigazgatóság) ifjúsági és sportügyi igazgatóságán belül működő, újonnan létrehozott „Gyakornoki Iroda” nevű egység vezetője lett.

15 2014. február 6-án öt, a fellebbező egységében dolgozó, gyakornokok felvételével foglalkozó ügyintéző panaszt nyújtott be a fellebbezővel szemben. Különösen azt rótták fel neki, hogy elfogadhatatlan magatartást tanúsított az egység munkatársaival szemben, és szabálytalanságokat követett el a bizottsági gyakornokok kiválasztására irányuló eljárás során.

16 2014. március 26-án a Bizottság kinevezésre jogosult hatósága meghatalmazta az IDOC-ot a fellebbezővel szembeni igazgatási vizsgálat lefolytatására. Az IDOC részére adott meghatalmazás szövege a következő volt:

„A vizsgálat célja annak meghatározása, hogy [a fellebbező] mennyiben tanúsított helytelen magatartást az egysége egyes tagjaival szemben, és milyen mértékben sértette meg a gyakornokok kiválasztására irányuló bizottsági eljárások szabályait.”

17 2015. június 22-én az IDOC a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 2. cikke alapján megküldte vizsgálati jelentését a kinevezésre jogosult hatóságnak. A jelentésben az IDOC arra a következtetésre jutott, hogy a fellebbező valószínűleg megsértette a személyzeti szabályzatból eredő kötelezettségeit. Konkrétan az IDOC úgy vélte, hogy először is „[a fellebbező] 2013. január 1-jétől 2013. május 31-ig B [helyettes egységvezető] felé tanúsított magatartása a lelki zaklatás valamennyi tényállási elemét magában foglalja”, másodszor, „[a fellebbező] által a 2013. április 22-i egységértekezlet során C-vel szemben tanúsított magatartása a személyzeti szabályzat 12. cikke értelmében helytelen magatartásnak minősülhet”, harmadszor pedig „[a fellebbező] oly módon változtatta meg a szakmai gyakorlatra jelentkezők kiválasztási rendszerét, hogy az nem teszi lehetővé a jelentkezők egyenlő és átlátható kezelésének biztosítását, és

érzékelhetően egyes személyeket előnyben részesít mások rovására. [A fellebbező] feladataira és felelősségére tekintettel, kezdeményezése a személyzeti szabályzat 21. cikke megsértésének tekinthető”.

18 Az IDOC vizsgálati jelentésére tekintettel a Humánerőforrásügyi és Biztonsági Főigazgatóság főigazgatója ugyanezen a napon, 2015. június 22-én úgy határozott, hogy meghatalmazást ad az IDOC-nak a fellebbezőnek a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 3. cikke alapján történő meghallgatására. 2015. augusztus 12-i levelükben a fellebbező jogi képviselői vitatták a kinevezésre jogosult hatóság ezen határozatát, amely meghatalmazta az IDOC-ot a meghallgatás lefolytatására. 2015. szeptember 9-én a kinevezésre jogosult hatóság megerősítette a fellebbezőnek, hogy meghallgatását az IDOC két tagja folytatja le, és azt válaszolta, hogy az állandó gyakorlat szerint jogosult meghatalmazást adni az IDOC számára, hogy helyette lefolytassa a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 3. cikke szerinti meghallgatást, mivel az IDOC ezt követően benyújtja neki a meghallgatásról készült jegyzőkönyvet, hogy a kinevezésre jogosult hatóság az ügy további soráról határozzon. 2015. szeptember 16-i levelükben a fellebbező jogi képviselői a meghallgatásra vonatkozó írásbeli észrevételeket nyújtottak be a kinevezésre jogosult hatósághoz, amelyben megismételték kifogásukat. 2015. szeptember 23-án az IDOC a fellebbező jogi képviselőinek jelenlétében meghallgatta a fellebbezőt.

19 2015. október 6-án az IDOC tájékoztatta a fellebbezőt, hogy helyt ad a további tanúk meghallgatására irányuló kérelmeinek, és négy olyan személyt hallgatott meg, akik a tényállás idején a „Gyakornoki Iroda” egység tagjai voltak. Az ezekről a meghallgatásokról készült jegyzőkönyveket – esetleges észrevételek megtétele céljából – 2015. október 23-án továbbították a fellebbezőnek. A fellebbező jogi képviselője 2015. november 5-i levelében megjegyzéseket tett.

20 2015. december 22-én a kinevezésre jogosult hatóság úgy határozott, hogy a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 3. cikke szerinti meghallgatásáról készült jegyzőkönyvre és az ahhoz kapcsolódó dokumentumokra tekintettel a fellebbezővel szemben fegyelmi eljárást indít a fegyelmi tanács előtt.

21 A fegyelmi tanács előtti fegyelmi eljárás keretében a fellebbező jogi képviselői írásbeli észrevételeket nyújtottak be a fegyelmi tanácshoz, amely 2016. október 5-én meghallgatta a fellebbezőt. A fegyelmi tanács 2017. január 26-án meghozta indokolással ellátott véleményét. Ebben a véleményben a fegyelmi tanács arra a következtetésre jutott, hogy a fellebbező magatartásával a személyzeti szabályzat 12. cikke értelmében rossz fényt vetett a beosztására. A fegyelmi tanács azonban úgy ítélte meg, hogy helytelen lenne fegyelmi intézkedés kiszabását javasolni pusztán annak megállapítása miatt, hogy a fellebbező magatartásával – a fegyelmi tanács szerint csekély mértékben – rossz fényt vetett a beosztására, és ilyen körülmények között azt javasolta, hogy ne szabjanak ki fegyelmi intézkedést a fellebbezővel szemben.

22 A kinevezésre jogosult hatóság háromoldalú, a Bizottság három főigazgatójából álló bizottsága a fellebbező meghallgatását követően 2017. július 6-án úgy határozott, hogy elfogadja a vitatott határozatot.

23 A fellebbező a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése alapján panaszt nyújtott be a vitatott határozattal szemben, amelyet a kinevezésre jogosult hatóság 2018. január 31-i határozatával elutasított.

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

24 A Törvényszék Hivatalához 2018. április 30-án benyújtott keresetlevelével a fellebbező keresetet indított egyrészt a vitatott határozat, és szükség esetén az általa a vitatott határozattal szemben benyújtott panaszt elutasító határozat megsemmisítése, másrészt az e határozatokkal állítása szerint neki okozott kár megtérítése iránt.

25 Megsemmisítés iránti kérelmének alátámasztására a fellebbező négy jogalapra hivatkozott, amelyek közül az első az IDOC részére adott meghatalmazás megsértésén, a második a személyzeti szabályzat IX. melléklete 3. cikkének a védelemhez való jog tiszteletben tartásának elvével ellentétes alkalmazásán, a harmadik a fegyveregyenlőség elvének a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 22. cikke szerinti meghallgatás során való megsértésén, a negyedik pedig az arányosság elvének megsértésén, ténybeli tévedésen, valamint a megrovás fegyelmi szankcióra vonatkozó nyilvánvaló értékelési hibán alapul.

26 A Törvényszék a megtámadott ítélettel a keresetet mint megalapozatlant teljes egészében elutasította.

A felek kérelmei

27 A fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– adjon helyt az elsőfokú eljárásban előterjesztett kereseti kérelmeknek, és

– a Bizottságot kötelezze az eljárási költségek, köztük a Törvényszék előtt felmerült költségek viselésére is.

28 A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:

– utasítsa el a fellebbezést; és

– a fellebbezőt kötelezze a költségek viselésére.

A fellebbezésről

29 Fellebbezésének alátámasztására a fellebbező egyetlen jogalapra hivatkozik, amelyet arra alapít, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 3. cikkével és a 2004. évi általános végrehajtási rendelkezések 4. cikkének (4) bekezdésével – a védelemhez való jog tiszteletben tartásának elvével, különösen az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 41. cikke (2) bekezdésének a) pontjában biztosított meghallgatáshoz való joggal összefüggésben értelmezve – nem ellentétes az, hogy a kinevezésre jogosult hatóság meghatalmazza az IDOC-ot a 3. cikkben említett meghallgatás lefolytatására. Ez a jogalap két részből áll.

30 Az első részben a fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszék megsértette – a Charta 41. cikke (2) bekezdésének a) pontjával összefüggésben értelmezve – a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 3. cikkét, valamint a 2004. évi általános végrehajtási rendelkezések 4. és 5. cikkét. A második részben arra hivatkozik, hogy a Törvényszék elferdítette a tényeket.

Az első részről

A felek érvei

31 Először is a fellebbező arra hivatkozik, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 81. és 82. pontjában tévesen értelmezte a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 3. cikkét és 2004. évi általános végrehajtási rendelkezések 4. cikkének (4) bekezdését, amikor azt állapította meg, hogy ezek a rendelkezések nem írják elő, hogy a 3. cikkben említett meghallgatást a kinevezésre jogosult hatóság előtt kell megtartani. Álláspontja szerint az említett rendelkezésekből kifejezetten az következik, hogy a kinevezésre jogosult hatóságnak személyesen kell meghallgatnia az érintett tisztviselőt, mielőtt adott esetben a fegyelmi eljárás megindítása mellett döntene.

32 A fellebbező szerint ez az alaki követelmény az EUMSZ 263. cikk második bekezdése értelmében vett lényeges eljárási szabálynak minősül, mivel az érintett tisztviselőt az – adott esetben fegyelmi eljárást megindítani köteles – hatóságnak meg kell hallgatnia. E tekintetben a fellebbező rámutat, hogy a kinevezésre jogosult hatóság által a meghallgatást követően a fegyelmi tanács számára készített jelentés csak a tények – különösen az említett meghallgatás eredményeire tekintettel történő – megállapítására irányul.

33 Másodszor a fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 81. és 82. pontjában szereplő indokolása téves jogalkalmazáson alapul, mivel a Törvényszék a személyzeti szabályzat egyik rendelkezésének, nevezetesen a IX. melléklet 3. cikkének be nem tartását tévesen indokolta belső szabályokkal, nevezetesen a 2004. évi általános végrehajtási rendelkezésekkel. Ez utóbbiak a személyzeti szabályzatnál kisebb kötelező erővel rendelkeznek, következésképpen nem vezethetnek be jogszerűen olyan szabályokat, amelyek eltérnek a magasabb szintű rendelkezésektől, például az általános jogelvektől vagy a személyzeti szabályzat rendelkezéseitől.

34 Harmadszor, a fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 81. és 82. pontjában szereplő indokolása ellentmondást tartalmaz. Ugyanis, míg a Törvényszék a 81. pontban elismerte, hogy a személyzeti szabályzat IX. melléklete 3. cikkének és a 2004. évi általános végrehajtási rendelkezések 4. cikke (4) bekezdésének megfelelően a kinevezésre jogosult hatóságnak az érintett tisztviselő meghallgatására vonatkozó kötelezettsége azt is magában foglalja, hogy a kinevezésre jogosult hatóságnak be kell szereznie a tisztviselőnek a szóban forgó tények összességére vonatkozó megjegyzéseit még azelőtt, hogy adott esetben a vizsgálati jelentés alapján fegyelmi eljárást indítana, a Törvényszék a 82. pontban úgy foglalt állást, hogy ezek a rendelkezések nem írják elő, hogy a 3. cikkben említett meghallgatást a kinevezésre jogosult hatóság előtt kell megtartani.

35 Negyedszer, a fellebbező úgy véli, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet ugyanezen 81. és 82. pontjában figyelmen kívül hagyta a Bíróság 1968. július 11-i Van Eick kontra Bizottság ítéletét (35/67, EU:C:1968:39). Ebből az ítéletből az következik, hogy fegyelmi eljárás esetén az érintettnek a kinevezésre jogosult hatóság által történő, a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 3. cikke

szerinti kötelező meghallgatása szigorú jogi szabálynak minősül. Következésképpen ezen ítélet alkalmazásában úgy kell értelmezni a IX. melléklet 3. cikkét, hogy az arra kötelezi a kinevezésre jogosult hatóságot, hogy maga hallgassa meg az érintett tisztviselőt, mielőtt adott esetben megindítja a fegyelmi eljárást.

36 Ötödször, a fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 84. pontjában tévesen értelmezte a 2004. évi általános végrehajtási rendelkezések 5. cikkének (2) bekezdését, amikor úgy ítélte meg, hogy ez a rendelkezés felhatalmazza a kinevezésre jogosult hatóságot arra, hogy „valamely személyt, jelen esetben az IDOC-ot meghatalmazza arra, hogy a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 3. cikkében szereplő meghallgatást illetően lefolytassa bizonyos személyek – köztük az érintett – meghallgatását”. Az említett rendelkezés ugyanis csak az érintett tisztviselő „meghallgatását követően” írja elő az ilyen hatáskör-átruházás lehetőségét, és kizárólag annak érdekében, hogy a tanúkhoz kérdést intézzenek.

37 Mindenesetre az IDOC nem „személy”, amint azt a Törvényszék az említett pontban tévesen jelezte, hanem olyan szerv, amelynek az a feladata, hogy a kinevezésre jogosult hatóság megbízásából pártatlanul és függetlenül igazgatási vizsgálatokat folytasson, és ezt követően ajánlást tegyen a kinevezésre jogosult hatóságnak.

38 Hatodszor és utolsósorban a fellebbező azt rója fel a Törvényszéknek, hogy annak megerősítésével, hogy a kinevezésre jogosult hatóság meghatalmazhatja az IDOC-ot a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 3. cikkében foglalt meghallgatás lefolytatására, a megtámadott ítélet 89. és 90. pontjában megsértette a védelemhez való jog tiszteletben tartásának elvét, amelynek többek között a meghallgatáshoz való jog és a kontradiktórius eljárás elve is részét képezi. A Törvényszék tévesen állapította meg különösen azt, hogy az érintett tisztviselő az IDOC-on keresztül az iratanyag teljes egészével kapcsolatban érvényesen ismertetheti észrevételeit a kinevezésre jogosult hatósággal, mielőtt az a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 3. cikke alapján határozatot hozna. Egyrészt ugyanis ezt a meghallgatást nem tarthatja meg olyan szerv, amely már készített a tisztviselő felelősségének megállapítására irányuló vizsgálati jelentést, és e célból – többek között az említett tisztviselőtől – tanúvallomásokat szerzett be. Másrészt a meghallgatáshoz való jog azt is magában foglalja, hogy az érdekeltnek lehetősége legyen befolyásolni a döntéshozatali eljárást azáltal, hogy a kinevezésre jogosult hatóság előtt észrevételeket tesz.

39 A Bizottság szerint a fellebbező érvelését mint megalapozatlant el kell utasítani.

A Bíróság álláspontja

40 Ami először is a fellebbező arra vonatkozó érvelését illeti, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 81. és 82. pontjában megsértette a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 3. cikkét és a 2004. évi általános végrehajtási rendelkezések 4. cikkének (4) bekezdését, először is emlékeztetni kell arra, hogy az előbbi rendelkezésben az szerepel, hogy „[a]zt követően, hogy az érintett tisztviselőt értesítették az aktákban lévő valamennyi bizonyítékról, valamint az érintett tisztviselő meghallgatása után, [a kinevezésre jogosult hatóság] a vizsgálati jelentés alapján” többek között úgy határozhat, hogy megindítja a fegyelmi eljárást. A második rendelkezésben pedig az áll, hogy „[a]mennyiben az igazgatási vizsgálat egy tisztviselő személyes érintettségének lehetőségét tárja fel, az érintett személyt erről haladéktalanul értesítik, feltéve hogy ez nem érinti hátrányosan a vizsgálatot”, hogy „[e]gy tisztviselőt név szerint megemlítő következtetéseket semmiképpen nem

lehet levonni, ha a vizsgálat anélkül zárult le, hogy a tisztviselőnek lehetőséget biztosítottak volna a rá vonatkozó összes ténnyel kapcsolatban észrevételei megtételére”, és hogy „[a] következtetésekben hivatkozni kell ezekre az észrevételekre”.

41 A fellebbező állításával ellentétben e rendelkezések szövegéből nem következik, hogy a kinevezésre jogosult hatóságnak „személyesen” kell meghallgatnia az érintett tisztviselőt, mielőtt adott esetben a fegyelmi eljárás megindítása mellett döntene.

42 Másodszor, a személyzeti szabályzat IX. melléklete 3. cikkének szövegkörnyezetéből az következik, hogy ez a rendelkezés az e melléklet 1. cikkének (1) bekezdésében kimondott elvet hajtja végre, amely rendelkezést az említett melléklet 2. cikkének (1) bekezdése alapján alkalmazni kell a kinevezésre jogosult hatóság által lefolytatott igazgatási vizsgálatokra, és amelynek szövegét lényegében átveszi a 2004. évi általános végrehajtási rendelkezések 4. cikkének (4) bekezdése, amely szerint nem lehet levonni a tisztviselőt név szerint megemlítő következtetéseket, ha a vizsgálat anélkül zárult le, hogy a tisztviselőnek lehetőséget biztosítottak volna a rá vonatkozó tényekkel kapcsolatban észrevételei megtételére.

43 Ebből következően az érintett tisztviselő meghallgatására vonatkozóan a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 3. cikkében és a 2004. évi általános végrehajtási rendelkezések 4. cikkének (4) bekezdésében előírt kötelezettség arra irányul, hogy lehetővé tegye a tisztviselő számára, hogy megfelelően ismertethesse álláspontját az igazgatási vizsgálat során megállapított tényekkel kapcsolatban, mielőtt a kinevezésre jogosult hatóság a vizsgálati jelentés alapján adott esetben meghozza a fegyelmi eljárás megindításáról szóló határozatot.

44 Márpedig ez a cél akkor is elérhető, ha az érintett tisztviselőt a kinevezésre jogosult hatóság által erre meghatalmazott IDOC, nem pedig közvetlenül a kinevezésre jogosult hatóság hallgatja meg.

45 E tekintetben a Törvényszék által a megtámadott ítélet 85. pontjában tett megállapítással egyezően emlékeztetni kell arra, hogy a 2004. évi általános végrehajtási rendelkezések 2. cikke (1) és (3) bekezdésének megfelelően az IDOC a kinevezésre jogosult hatóság számára tényállás megállapítására irányuló igazgatási vizsgálatokat, valamint fegyelmi eljárásokat folytat le. Márpedig éppen ezen, a kinevezésre jogosult hatóság számára biztosítandó segítségnyújtási feladatkörével összefüggésben hatalmazták fel a 2004. évi általános végrehajtási rendelkezésekben az IDOC-ot, hogy az a kinevezésre jogosult hatóságtól kapott meghatalmazás alapján a kinevezésre jogosult hatóság nevében és javára a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 3. cikkében előírt meghallgatást lefolytathassa.

46 Mindemellett, bár az IDOC lefolytathatja a tényállás felderítése keretében a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 3. cikke szerinti meghallgatást, a kinevezésre jogosult hatóság köteles figyelembe venni az érintett tisztviselő által a meghallgatás során tett észrevételeket annak érdekében, hogy a vizsgálati jelentés alapján a fegyelmi eljárás esetleges megindítására vonatkozóan megalapozott határozatot hozzon.

47 Ugyanis, amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 85. pontjában megállapította, még ha a kinevezésre jogosult hatóság megbízta is az IDOC-ot az említett meghallgatás lefolytatásával, nem az IDOC feladata az általa lefolytatott igazgatási vizsgálatot követően intézkedéseket hozni, mivel az érintett tisztviselő meghallgatását követően a fegyelmi eljárás esetleges megindításáról szóló határozat meghozatala kizárólag a kinevezésre jogosult hatóság feladatkörébe tartozik.

48 A fenti megfontolásokból az következik, hogy a személyzeti szabályzat IX. mellékletének a 2004. évi általános végrehajtási rendelkezések 4. cikkének (4) bekezdésével összefüggésben értelmezett 3. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes, ha az igazgatási vizsgálattal érintett tisztviselőt nem közvetlenül a kinevezésre jogosult hatóság, hanem az erre meghatalmazott IDOC hallgatja meg. Jogilag megalapozatlan ezért a fellebbező arra alapított érvelése, hogy a kinevezésre jogosult hatóság általi meghallgatás az EUMSZ 263. cikk értelmében vett lényeges eljárási szabály megsértésének minősül.

49 Következésképpen a Törvényszék azáltal, hogy a megtámadott ítélet 82. pontjában úgy ítélte meg, hogy a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 3. cikke és a 2004. évi általános végrehajtási rendelkezések 4. cikkének (4) bekezdése nem írja elő, hogy a 3. cikkben említett meghallgatást a kinevezésre jogosult hatóság előtt kell megtartani, nem sértette meg ezeket a rendelkezéseket.

50 Másodszor, nem állapítható meg, hogy ezen ítélet 81. és 82. pontja ellentmondásos indokolást tartalmazna. Noha az IDOC – amint ez a jelen ítélet 46. pontjából is következik – lefolytathatja a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 3. cikke szerinti meghallgatást, a kinevezésre jogosult hatóságnak mindenképpen figyelembe kell vennie az érintett észrevételeit, mielőtt a vizsgálati jelentés alapján meghozza a fegyelmi eljárás esetleges megindításáról szóló határozatot.

51 Harmadszor, mint megalapozatlant el kell utasítani a fellebbező arra irányuló érvelését, hogy a Törvényszék tévesen indokolta a személyzeti szabályzat rendelkezésének figyelmen kívül hagyását az e rendelkezéstől eltérő belső szabályokkal. Elegendő ugyanis megállapítani, hogy a jelen ítélet 41–48. pontjában kifejtett megfontolásokból az következik, hogy a 2004. évi általános végrehajtási rendelkezések 4. cikkének (4) bekezdése nem tér el a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 3. cikkétől.

52 Negyedszer, ami a fellebbező arra vonatkozó érvelését illeti, hogy a Törvényszéknek a személyzeti szabályzat IX. melléklete 3. cikkére és a 2004. évi általános végrehajtási rendelkezések 4. cikkének (4) bekezdésére vonatkozó, a megtámadott ítélet 81. és 82. pontjában szereplő megszorító értelmezése sérti az 1968. július 11-i Van Eick kontra Bizottság ítéletből (35/67, EU:C:1968:39) eredő ítélkezési gyakorlatot, emlékeztetni kell arra, hogy ebben az ítéletben a Bíróság úgy ítélte meg, hogy a tisztviselőnek a fegyelmi eljárás keretében történő meghallgatására vonatkozó, a személyzeti szabályzatnak a tényállás időpontjában hatályos változata (a továbbiakban: korábbi személyzeti szabályzat) IX. melléklete 7. cikkének harmadik albekezdésében előírt kötelezettség olyan szigorú jogi szabálynak minősül, amelyet főszabály szerint úgy kell értelmezni, mint amely arra kötelezi ezt a jogalanyt, hogy maga folytassa le az érintett személy meghallgatását.

53 A Bíróság ebben az ítéletben azt is pontosította, hogy a kinevezésre jogosult hatóság csupán ezen elv tiszteletben tartása, valamint az érdekeltek jogai védelmének biztosítása mellett, a szolgálat zökkenőmentes működésével összefüggő okokból ruházhatja át a tisztviselő meghallgatásának feladatát egy vagy több tagjára.

54 Márpedig egyrészt meg kell állapítani, hogy a korábbi személyzeti szabályzat IX. melléklete 7. cikkének harmadik bekezdése a személyzeti szabályzat IX. melléklete 22. cikkének, nem pedig a IX. melléklet 3. cikkének felel meg.

55 Másrészt az 1968. július 11-i Van Eick kontra Bizottság ítéletből (35/67, EU:C:1968:39) kitűnik, hogy a Bíróság többek között a IX. mellékletben említett fegyelmi eljárásban kiszabható szankciók súlyosságából következtetett a korábbi személyzeti szabályzat IX. melléklete 7. cikke harmadik bekezdésének szigorú jellegére.

56 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a fegyelmi eljárás két külön szakaszból áll, amelyek közül az első a kinevezésre jogosult hatóság határozatával indított, a terhelő és mentő bizonyítékokra is kiterjedő igazgatási vizsgálatból áll, amelyet az érintett személynek a felrótt tényekről való meghallgatását követően készített vizsgálati jelentés zár le, a második pedig a kinevezésre jogosult hatóság által az említett vizsgálati jelentés alapján indított tulajdonképpeni fegyelmi eljárás, amelynek feltétele, hogy a tisztviselőt meg kell hallgatni, mielőtt vele szemben szankciót fogadnának el (lásd ebben az értelemben: 2019. január 22-i Kerstens kontra Bizottság végzés,C-577/18 P, nem tették közzé, EU:C:2019:129, 26. pont).

57 Amint arra a Törvényszék a megtámadott ítélet 81. pontjában rámutatott, a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 3. cikkében szereplő meghallgatás az első szakaszhoz tartozik, amely a tényállás arra tekintettel történő megállapítására vonatkozik, ha adott esetben második szakaszra, vagyis a tulajdonképpeni fegyelmi szakaszra is sor kerül.

58 Márpedig a tulajdonképpeni fegyelmi szakasztól eltérően, amely többek között az e melléklet 22. cikke szerinti meghallgatást is magában foglalja, az első szakasz nem fegyelmi intézkedés elfogadásához, hanem esetlegesen a kinevezésre jogosult hatóságnak az említett fegyelmi szakasz megindításáról szóló határozatához vezet. Ráadásul ez a határozat nem vetíti előre, hogy a kinevezésre jogosult hatóság milyen álláspontot fogad el ezen második szakasz végén.

59 A fentiekből az következik, hogy az 1968. július 11-i Van Eick kontra Bizottság ítéletből (35/67, EU:C:1968:39) eredő, a jelen ítélet 52. és 53. pontjában említett ítélkezési gyakorlat nem ültethető át a jelen ügyre, amely a fegyelmi eljárás vizsgálati szakaszára vonatkozik. Következésképpen a fellebbező arra irányuló érvelését, hogy a Törvényszék figyelmen kívül hagyta az említett ítélkezési gyakorlatot, mint megalapozatlant el kell utasítani.

60 Ötödször, ami a fellebbező arra irányuló érvelését illeti, hogy a Törvényszék annak megerősítésével, hogy a kinevezésre jogosult hatóság meghatalmazhatja az IDOC-ot a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 3. cikkében szereplő meghallgatás lefolytatására, a megtámadott ítélet 89. és 90. pontjában megsértette a védelemhez való jog tiszteletben tartásának elvét, különösen a meghallgatáshoz való jogot és a kontradiktórius eljárás elvét, emlékeztetni kell arra – ahogyan ezt a Törvényszék ezen ítélet 77. pontjában tette –, hogy a védelemhez való jog tiszteletben tartása, amelynek a meghallgatáshoz való jog szerves részét képezi, az uniós jog általános alapelvének minősül, amely bármely személlyel szemben alkalmazandó, és amelyet minden olyan eljárásban biztosítani kell, amely sérelmet okozó jogi aktushoz vezethet (lásd ebben az értelemben: 2020. június 18-i Bizottság kontra RQ ítélet, C-831/18 P, EU:C:2020:481, 67. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

61 Amint arra a Törvényszék a megtámadott ítélet 78. pontjában rámutatott, a Chartának a megfelelő ügyintézéshez való jogot biztosító 41. cikke (2) bekezdése a) pontjának első franciabekezdésében pontosítja, hogy ez a jog magában foglalja mindenkinek a jogát arra, hogy az őt hátrányosan érintő egyedi intézkedések meghozatala előtt meghallgassák.

62 Így különösen a meghallgatáshoz való jog mindenki számára biztosítja azt a lehetőséget, hogy hasznos és hatékony módon ismertethesse az álláspontját minden közigazgatási eljárásban és minden olyan határozat elfogadása előtt, amely az érdekeit hátrányosan érintheti (2020. június 25-i HF kontra Parlament ítélet, C-570/18 P, EU:C:2020:490, 58. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

63 Ezenkívül meg kell állapítani – amint azt a Törvényszék is megjegyezte a megtámadott ítélet 79. pontjában –, hogy a védelemhez való jog tiszteletben tartása, amely a kontradiktórius eljárás elvének szükségszerű velejárója, megköveteli, hogy az a tisztviselő, akivel szemben egy uniós intézmény igazgatási eljárást indított, lehetőséget kapjon arra, hogy ezen eljárás során érdemben kifejtse álláspontját a hivatkozott tények és körülmények valóságtartalma és relevanciája, valamint azon iratok tekintetében, amelyeket az uniós intézmény a személyzeti szabályzat rendelkezéseinek megsértésére vonatkozó állítását alátámasztandó fel kíván használni vele szemben.

64 A fentiekből megállapítható, hogy a meghallgatáshoz való jog kettős célt követ. Egyfelől az iratanyag vizsgálatát szolgálja, és azt, hogy a tényeket a lehető legpontosabban és helyesebben fel lehessen tárni, másfelől lehetővé teszi a hatékony védelem biztosítását az érintett számára (2020. június 4-i EKSZ kontra De Loecker ítélet, C-187/19 P, EU:C:2020:444, 69. pont).

65 A fenti megfontolásokra tekintettel kell megvizsgálni, hogy a Törvényszék megsértette-e a meghallgatáshoz való jogot és a kontradiktórius eljárás elvét azáltal, hogy egyrészt a megtámadott ítélet 89. pontjában megállapította, hogy az a tény, hogy a szóban forgó meghallgatást az IDOC folytatta le, még nem jelenti azt, hogy a fellebbezőnek nem állt módjában érdemben kifejteni álláspontját a kinevezésre jogosult hatóság előtt, a hivatkozott tények és körülmények valóságtartalma és relevanciája, valamint a fegyelmi aktájában szereplő iratok tekintetében, amellyel kapcsolatban a kinevezésre jogosult hatóság a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 3. cikke alapján köteles volt határozatot hozni, másrészt pedig hogy ezen ítélet 90. pontjában azt állapította meg, hogy a fellebbezőnek lehetősége volt ismertetni álláspontját a fegyelmi eljárás megindításáról szóló határozat elfogadása előtt.

66 E tekintetben először is nem vitatott, hogy – amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 89. pontjában megállapította – a fellebbezőnek, jogi képviselőjével együtt, nemcsak lehetősége volt arra, hogy észrevételeket terjesszen elő, és a 2004. évi általános végrehajtási rendelkezések 5. cikkének megfelelően megbizonyosodjon arról, hogy azok helyesen szerepelnek a szóban forgó meghallgatásról készült jegyzőkönyvben, hanem észrevételeket is tehetett a meghallgatásáról készült jegyzőkönyvre vonatkozóan, és így ezzel kapcsolatos álláspontját a kinevezésre jogosult hatóság tudomására hozza. Ugyanígy a fellebbezőt követően meghallgatott tanúk meghallgatásáról szóló jegyzőkönyveket is megküldték számára annak érdekében, hogy közölhesse esetleges észrevételeit, amit 2015. november 5-i levelében meg is tett.

67 Ráadásul az sem vitatott – amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 90. pontjában kifejtette –, hogy 2015. augusztus 12-i és szeptember 16-i levelében a fellebbező megküldte a kinevezésre jogosult hatóságnak a 2015. szeptember 23-i meghallgatására vonatkozó írásbeli észrevételeit, amelyekben vitatta többek között a kinevezésre jogosult hatóság által az IDOC-nak e meghallgatás lefolytatására adott meghatalmazást, valamint az IDOC által a vizsgálat lefolytatása során állítólagosan elkövetett szabálytalanságokat.

68 E körülményekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a fellebbező a személyzeti szabályzat IX. melléklete 3. cikkének megfelelően hasznos és hatékony módon ismertethette álláspontját a kinevezésre jogosult hatóság fegyelmi eljárás megindításáról szóló határozatának elfogadása előtt.

69 Ennélfogva – amint arra a Törvényszék a megtámadott ítélet 90. pontjában rámutatott – a fellebbező nem állíthatja, hogy nem állt módjában az IDOC előtt bizonyos, többek között az igazgatási vizsgálatot érintő állítólagos szabálytalanságokra vonatkozó tényekre hivatkozni, amelyekre a kinevezésre jogosult hatóság előtt hivatkozhatott volna.

70 Következésképpen nem róható fel a Törvényszéknek, hogy a megtámadott ítélet 89. és 90. pontjában megsértette a fellebbező védelemhez való jogát, különösen a fegyelmi eljárás vizsgálati szakaszában történő meghallgatáshoz való jogát.

71 Hatodszor, ami a fellebbező arra irányuló érvelését illeti, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 84. pontjában tévesen értelmezte a 2004. évi általános végrehajtási rendelkezések 5. cikkének (2) bekezdését, amennyiben úgy ítélte meg, hogy a rendelkezésben foglaltak szerint a kinevezésre jogosult hatóságnak lehetősége volt arra, hogy „valamely személyt, jelen esetben az IDOC-ot meghatalmazza arra, hogy a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 3. cikkében szereplő meghallgatást illetően lefolytassa bizonyos személyek – köztük az érintett – meghallgatását”, emlékeztetni kell arra, hogy az 5. cikk (2) bekezdése értelmében „[h]a a kinevezésre jogosult hatóságnak vagy az általa e célból megbízott személynek a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 3. cikke szerinti meghallgatást követően bizonyos személyekkel megbeszélést kell folytatnia, az érintett tisztviselő, kérésére, megkapja a megbeszélésekről készült aláírt jegyzőkönyvek másolatát, feltéve hogy az ott említett tények közvetlenül összefüggnek a tisztviselővel szemben megfogalmazott előzetes állításokkal”.

72 Az említett 5. cikk (2) bekezdésének szövegéből tehát kitűnik, hogy ez a rendelkezés kizárólag azon meghallgatásokra vonatkozik, amelyekre adott esetben a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 3. cikke szerinti meghallgatást követően, a fegyelmi eljárással érintett tisztviselőtől eltérő személyekkel kerül sor.

73 Ebből következően a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott ítélet 84. pontjában azt állapította meg, hogy a 2004. évi általános végrehajtási rendelkezések 5. cikkének (2) bekezdésében foglaltak szerint a kinevezésre jogosult hatóságnak lehetősége van meghatalmazást adni az IDOC-nak arra, hogy „a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 3. cikkében szereplő meghallgatást illetően folytassa le bizonyos személyek – köztük az érintett – meghallgatását”.

74 A Bíróság ítélkezési gyakorlatából azonban az következik, hogy a Törvényszék által elkövetett téves jogalkalmazás nem vonja maga után a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezését, ha a rendelkező rész a többi jogi indok alapján megalapozottnak bizonyul (2020. december 17-i BP kontra FRA ítélet, C-601/19 P, nem tették közzé, EU:C:2020:1048, 49. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

75 A megtámadott ítélet rendelkező része pedig a fellebbező kérelmeit elutasító részében megalapozott. Először is, a jelen ítélet 48. pontjában foglaltak szerint ugyanis a Törvényszék helyesen állapította meg, hogy a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 3. cikke, valamint a 2004. évi általános végrehajtási rendelkezések 4. cikkének (4) bekezdése nem írja elő, hogy a 3. cikkben említett meghallgatást a kinevezésre jogosult hatóság előtt kell megtartani. Másodszor, amint az a jelen ítélet 65–70. pontjából is kitűnik, a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot annak megállapításakor, hogy az a tény, hogy az említett 3. cikk szerinti meghallgatást nem maga a kinevezésre jogosult hatóság, hanem az erre meghatalmazott IDOC folytatta le, nem sértette a fellebbező védelemhez való jogát, így különösen a meghallgatáshoz való jogát sem.

76 A fentiekből az következik, hogy a Törvényszék által elkövetett, a jelen ítélet 73. pontjában megállapított téves jogalkalmazás nem vonja maga után a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezését, mivel a rendelkező résznek a fellebbező keresetét elutasító része a többi jogi indok

alapján megalapozottnak bizonyul. Következésképpen a fellebbező arra vonatkozó érvelését, hogy a Törvényszék megsértette a 2004. évi általános végrehajtási rendelkezések 5. cikkének (2) bekezdését, mint hatástalant el kell utasítani.

77 Következésképpen az egyetlen jogalap első részét, mint megalapozatlant, el kell utasítani.

A második részről

A felek érvei

78 A fellebbező arra hivatkozik, hogy a Törvényszék elferdítette a tényeket, amikor a megtámadott ítélet 91. pontjában megállapította, hogy mindenesetre pusztán hipotetikus jellegű a fellebbezőnek az az állítása, hogy a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 3. cikke alapján hozott határozat eltérő tartalmú lett volna, ha őt a kinevezésre jogosult hatóság közvetlenül meghallgatta volna. A fellebbező szerint a kinevezésre jogosult hatóság előtti meghallgatás befolyásolhatta volna a döntéshozatali eljárást.

79 A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság ezt az érvelést mint megalapozatlant utasítsa el.

A Bíróság álláspontja

80 Az egyetlen jogalap második részét illetően, amelyet arra alapítottak, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 91. pontjában elferdítette a tényeket, emlékeztetni kell arra, hogy a Törvényszék határozatának mellékesen kifejtett indokolása ellen irányuló érvek nem vezethetnek e határozat hatályon kívül helyezéséhez, tehát hatástalanok (2020. június 25-i Schneider kontra EUIPO ítélet, C-116/19 P, nem tették közzé, EU:C:2020:501, 76. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

81 Márpedig, amint az a „mindenesetre” kifejezés e 91. pontban történő használatából is kitűnik, ez a második rész a Törvényszék által mellékesen kifejtett indokolásra vonatkozik. Az említett 91. pontban ugyanis a Törvényszék kimondta, hogy ahhoz, hogy a védelemhez való jog megsértése a kinevezésre jogosult hatóság által a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 3. cikke alapján hozott határozat megsemmisítését vonja maga után, a jogsértésnek hatást kell gyakorolnia a határozat tartalmára, mielőtt annak megállapítására kerülne sor, hogy a fellebbező nem bizonyította azt, hogy ha őt a kinevezésre jogosult hatóság közvetlenül meghallgatta volna, más bizonyítékokat is előterjeszthetett volna a korábban már a kinevezésre jogosult hatóság tudomására hozott bizonyítékokhoz képest, és így a hatóság által hozott határozatnak eltérő lehetett volna a tartalma.

82 A megtámadott ítélet 91. pontjában a Törvényszék a védelemhez való jog esetleges megsértéséhez fűződő következményekről foglalt állást. Márpedig a Törvényszék – amint az a jelen ítélet 75. pontjából következik – megalapozottan állapította meg, hogy a jelen ügyben nem került sor ilyen jogsértésre. E körülmények között a második részt mint hatástalant el kell utasítani.

83 A fenti megfontolások összességéből következően a fellebbezés egyetlen jogalapját mint részben elfogadhatatlant, részben pedig megalapozatlant el kell utasítani. Következésképpen a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

84 Az eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése szerint, amely ugyanezen szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásra is alkalmazandó, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a fellebbező pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a fellebbezési eljárással kapcsolatos költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (második tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) A Bíróság Belén Bernaldo de Quiróst kötelezi a költségek viselésére.

Aláírások